

Vosaltres

Ferran Antequera
Marta Hernández
Meritxell Micó
Miguel Ángel
Requena
Lídia Santacreu

Rosa Vidal
Aitana Gomis
Sergi Moqano
Mireia Sanchis
Elena Silvestre

13-03-16

Estimat diari:

Ma mare ha decidit que ho abandonem tot. Tot el que tenim: la nostra casa, els nostres familiars, amics i tot els records viscuts, tot per aquesta maleïda guerra. Aquella que va matar a mon pare i que ens ha deixat sense una figura molt important en la meua vida, aquella que cada nit em contava un conte i em donava dos besos abans de dormir, aquella que jugava tots els dies amb mi i em deïa tots els consells que em feren falta, aquella que sempre treïa un somriure al veure'm i la persona que més estimava del món. Odie plorar, sent que em fa més indefensa i ell sempre em deïa que jo era molt forta. Mai no m'oblidaré d'aquell dia que va anar a parlar amb els meus avis per dir-los que férem un viatge, «el viatge» que anava a decidir les nostres vides. Ara sols hi ha les de ma mare, els meus germans menuts i la meua; els nostres avis decidiren quedar-se i el meu pare mai va tornar, una bomba va destruir la seua ànima; sempre recordaré quan ma mare, amb llàgrimes i la veu tremolosa, em va dir:

–Adab, el teu pare mai més tornarà.

Aquell dia em vaig passar tota la nit plorant recordant el que havia viscut amb ell i el que ja no podré viure, aquell dia moltes coses van canviar.

Respecte a la decisió dels meus avis, ells pensen que no podran sobreviure al difícil viatge que ens espera, que són molt majors i volen morir on han passat tota la seua vida. Em serà molt difícil deixar-los ací, no sé si ho podré suportar, els estime moltíssim, són els que m'han criat des de menuda i no suporta haver d'anar-me'n sense ells.

Feia temps que no t'escrivia, ja m'havia oblidat de tu, però ara de nou et necessite, necessite que m'acompanyes dia a dia, necessite contar-te a tu tot el que no puc a la meua família, perquè he de ser forta i valenta, aquest serà un camí complicat, una prova molt dolenta que espere superar amb èxit junt a ma mare i els meus germans menuts Aisha i Abdel. Sé que serà difícil, he sentit que tot el món no arriba, alguns moren pel camí, sols vull tindre més sort que ells.

Sé que si ens quedem, possiblement morirem. Tots els dies moren moltes persones, tant majors com xiquets, tots els dies alguna família plora la pèrdua d'una persona molt estimada que mai més podrà veure, cada dia moltes persones innocents moren per avarícia d'altres, mentre aquestes gaudeixen de tot allò que tenen i de la seua vida daurada sense importar-los ningú. A cada hora moren persones que no han tingut temps de viure, gaudir, voler i ser volguts i cauen en l'oblit, són senzillament una persona més morta al meu país.

Pense que ja hem sofert prou i que ens mereixem una nova oportunitat, si no pot ser ací doncs en un altre lloc,

però necessite poder viure tranquil·la i no tindre por de si viuré o no el següent dia o de si a alguna persona que estime li pot ocórrer alguna cosa. Por és el que sent tots els dies.

Tot és molt complicat, espere poder suportar el que em queda endavant. Ma mare ens ha dit que hem de ser forts i no caure, hem de lluitar per una vida millor. Espere que tots ho aconseguim, o almenys que ho faça la meua família, estic disposta a donar-ho tot per ells, inclús la meua vida.

T'he de deixar, els meus germans em criden i vull que sigues un secret, que sigues el meu diari, el diari d'una xiqueta més.

14-03-16

Estimat diari:

Hui ha sigut un dia prou tranquil, fins al miserable minut en el qual ma mare i jo hem hagut d'explicar als meus germans que anàvem a deixar el lloc on vivim. No volia que aquest moment arribara, és molt dur explicar-los que hauran de deixar totes les seues joguines, contes i disfresses per a fer «el viatge». Aisha té cinc anys i Abdel, set, els dos s'han posat a plorar quan els ho hem dit, són molt menuts i no entenen com és possible que a la televisió tots els dibuixos animats visquen en la seua gran casa, feliços, amb el simple problema de

decidir si volen unes galetes o pa amb Nocilla per a be-
renar i ells han d'abandonar la seua casa. No comprenen
que és molt perillós quedar-se ací, que poden morir en
qualsevol moment. Els hem dit que el que farem serà
jugar a un joc diferent; som uns pirates i hem de bus-
car un tresor, però a canvi cal deixar la majoria de les
nostres pertinences. El joc començarà quan els pintem
un bigot i un pedaç de pirata, en aquest moment hau-
ran d'agafar els seus peluixos preferits i ficar-los a la
seua motxilla, després els donarem el mapa on estarà
el camí marcat fins a arribar al tresor, la nova vida, i
pujarem a un vaixell on hi haurà tota una tripulació
esperant-los perquè els alegren el viatge i els donen
ànims. Hi haurà alguns que ploraran perquè no són
tan valents com ells i pensen que no podran trobar el
gran tresor i totes les seues meravelles, a aquests serà
als que més hauran d'ajudar. Després haurem de deixar
el vaixell per a endinsar-nos en un bosc desconegut on
tindrem uns guies que ens ajudaran i miraran si estem
sans i preparats per a enfrontar la resta del viatge, que
serà una sorpresa per a tots.

I així hem aconseguit que deixen de plorar i tinguen
moltíssimes ganes d'emprendre el viatge. M'agradaria ser
una xiqueta com ells, i pensar que tot és un simple joc
on pots guanyar o perdre. De seguida han anat a parlar
amb els seus peluixos per veure quins seran els seus mi-
llors companys.

Per una altra banda, m'està sent molt complicat elegir entre tot el que tinc, el que hauré de ficar a la motxilla: és difícil deixar objectes amb un valor especial per a tu i més encara la por i tristesa d'oblidar els moments als quals pertanyen.

Ma mare ja està buscant persones a qui comprar un bitllet per a alguna barca. Hem hagut de distribuir els pocs diners amb què comptem, ja que som quatre persones i molt de camí endavant.

Demà et seguiré contant.

15-03-16

Estimat diari:

A la fi ho tenim tot llest i preparat, totes les nostres pertinences a les motxilles que esperem poder portar, amb alguna cosa de menjar per si és necessari. Tot a punt per al viatge de les nostres vides. Aquest matí, com et vaig dir, ma mare ha anat a buscar bitllets i salvavides per a tots. Evidentment, els ha comprat a una màfia que s'aprofita de la situació que estem vivint milions de persones; alguns perdem i altres guanyen a costa de gent innocent. Ha aconseguit una barca amb remes per a demà a la nit i uns salvavides d'una marca desconeguda que esperem que siguin millor que res. El viatge serà molt llarg, primer anirem a Bodrum, allí agafarem la barca fins a l'illa de Kos i tardarem de cinc a deu hores.

És una barca amb remes, cosa que fa que el viatge siga més llarg i molt perillós, serem nosaltres mateixos els que haurem de remar i procurar no naufragar. Una volta arribem, si ho fem, agafarem un ferri fins a Atenes i seguirem endavant.

Aquestes nits no puc dormir, tinc por i ànsia, no sé el que ens ocorrerà ni el nostre futur. Potser no arribem els quatre o quan arribem haurem de tornar, o bé, si ho fem... On viurem? Què serà de nosaltres? Què ens esperarà? Més sofriment, una vida millor? Estarem tots junts? Podrem suportar tot el que ocórrega? En fi, què serà de les nostres vides? Són molts dubtes que espere resoldre i assumir perquè desitge sobreviure. Molt endins de mi pense que no ho aconseguirem, que aquesta serà la fi de les nostres vides. Sempre he destacat pel meu positivisme i la meua ironia, en fi, ja ens coneixem. Però si alguns ho aconsegueixen, per què jo no?

Demà ho descobrirem tot, sols demane no ser una oblidada més.

16-03-16

Estimat diari:

El primer que em ve al cap en aquest moment és que hauria d'haver fet més cas als meus pares quan em deien d'apuntar-me a cursets de natació, en aquest instant se-

rien de gran ajuda, però com a persona cabuda que sóc, sempre deia que no. Encara que sé nadar un poc, no sóc capaç de portar altres persones o aguantar molt de temps en l'aigua. Desitge no haver de mostrar els meus dots de socorrista.

Ja estem a punt de pujar a la barca, mire al meu voltant i l'única cosa que veig són peus (no sóc massa alta) i moltíssima gent. No m'explique com podrem pujar tots. Quan aconseguisc mirar les seues cares, veig el mateix en totes, una gran preocupació mesclada amb esperança i, evidentment, el mateix de sempre, el sentiment familiar i el que tots esperem perdre prompte, por.

No tardarem a començar el viatge, els meus germans estan llestos i transformats en pirates, açò provoca que els altres viatgers se'n riguen, molt difícil en aquesta situació. Ma mare no para de sospirar, no sé en què deu estar pensant, potser en el futur, en el que estem perdent, en mon pare... Jo he decidit per una vegada en la meua vida ser positiva i deixar tots els moments negatius enrere, d'això es tracta tot. Puc notar com cada pèl de la meua suau i cuidada pell s'alça en sentir xiquets plorar i mares que no saben com fer-los callar perquè elles estan molt més nervioses. Tot açò és un guirigall difícil de solucionar.

Ara, estimadíssim diari, m'acomíade del que durant un període fou la meua terra i òbric els braços cap a un nou temps.

Tan prompte com arribe a la platja, tornaré a escriure't. Ara sols em queda la meua sort.

I aquest és el diari que em vaig trobar a la costa, després de fer de voluntari, quan vaig haver ajudat al naufragi. Suppose que molts us deveu preguntar si aquesta família visqué i la meua resposta és incerta. Aquell dia algunes persones van sobreviure, mentre que altres moriren. Vaig buscar el seu propietari, però no el vaig trobar, o bé, ningú digué que era seu.

L'única cosa que pretenc en llegir-lo davant de tots vosaltres, és que ens adonem que fora de la nostra situació de confort hi ha molta gent que ho passa malament de manera injusta, que ens conscienciem amb ells i pensem la sort que tenim.

És hora d'obrir la ment i totes les fronteres possibles, de saber que tots som persones i que si un dia són uns, potser demà serem nosaltres. No existeixen les races ni els colors, sinó persones que s'aprofiten les unes de les altres, que no els importen la resta, sols ells mateixos i els seus interessos.

Potser sols una persona com jo no faça molt, però hem de pensar d'unir-nos i lluitar contra totes les injustícies hagudes i per haver, per la gran quantitat de morts que hi ha tots els dies i per netejar-nos la ment de mentides imposades per persones que volen més i més.

Sols vull fer-los pensar i reflexionar perquè tots junts
som més forts.

Deixem la covardia i comencem a lluitar pel que vo-
lem.